

ALLAH'IN EMANETİ

Zengin tüccarlardan birinin çocuğuydum. Dedelerimden babama kalan ticareti miras aldım. Çağımdaki her gencin dilediği güzel ve geniş bir eve sahip oldum. Ama onunla görüşünceye kadar dünyanın herhangi bir lezzetini bulamıyordum. Kalbimi büyülemiş, dünyam ve her şeyim olmuş bir kadını ki dünyam ondan başka hiç kimseye sığmaz oldu. Ona beslediğim aşk ve tutkunluğum devam etmiştir. Hatta aklıma ticaretim geldikçe ve ticaretimle ilgilenmeye yüz tuttukça, eşime olan sevdam ve tutkunluğum beni alıkoyuyordu bunu yapmaktan... Bu durum, param azalana ve ticaretim kesat olup ölene kadar sürdü.

Bu yüzden kendi topraklarımı satmaya başladım, hatta düştüğüm bu kötü durumdan dolayı kullandığımız mobilyaları satmak zorunda kaldım. İpleri yırtılmış olan bir hasır ve pamuğu saçak ve tozla karışmış olan bir yatağımız kalmış. Düştüğümüz bu fakirliğe rağmen eşime olan sevgimin alevini hiçbir şey söndürememiştir. Derken öyle bir gün geldi ki inleyip sancılardan acı çeker olduğunu gördüğüm halde onun yanı başında güçsüz, çaresiz duruyordum. Aşkı, o anda bana dedi ki: "Ölüyorum! Git bir şey dilen ki bal, un ve tahin alırsın... Git çabuk; yavaş gidersen belki beni bulamazsın döndüğünde!.."

Ne yapacağımı hiç bilmeden evden koşarak çıktım. Gece karanlık olmuştu, sokakta gelen giden yoktu. Damarlarımda acizlik hissi yayılmış, bir yemek lokması bile bulmaktan aciz olmuştum. Üzüntü ve ümitsizlikten dolayı ayaklarımın beni nereye götürdüğünü bilemedim.

O an Dicle nehrinin yanı başında kendimi buldum. Ona yaklaşıp konuştum ve dedim ki: "Beni içine almaz mısın!? Belki belimi büken, beni bitiren dertleri benden itersin!" Yüzümü göğe doğru kaldırıp dedim ki: "Rabbim! Sana bu kadını ve karnındakini emanet ediyorum."

Bunu bitirir bitirmez sabah ezanı okunmaya başlamıştı. Sanki bir el beni arkamdan itip gömleğimden çeker gibi oldu; o anlarda acidan kefenlenecek olan eşimi ve annesinin karnında henüz bulunan çocuğumu hatırladım. Acılarıyla ne yaptığını bakayım diye eve dönüverdim.

Eve yaklaşınca evin etrafını kuşatan kadınların bağırıklarını gördüm. Bu yüzden ölümün eve gelip eşimi alıp gittiğine inandım. Sonra yüzüme tokat atıp elbisemi yırttım ve gezinmeye başladım, yeryüzü de ömrümün sayfalarını katlar oldu...

Horasan'a kadar gidip kendimi orada buldum ve orada yirmi beş yıl kadar yaşadım, öyle ki burada yeni bir dünyam oldu. Uzun yıllardır parasızlıktan çekmediğim sıkıntı kalmamışken yeniden elimde para dolaşmaya başlamıştı.

Önceden benden kaçtıktan sonra geri dönen mutluluğa rağmen Bağdat'taki evimi ve içinde geçirdiğim günleri hatırlamadığım hiç bir gün geçmezdi. Bu yüzden Bağdat'taki evime tekrar gidip eşimin kabri başında durup ağlayarak kendisini anmayı istedim.

Bağdat'a yaklaşıp sokaklarına girdiğimde, ayaklarım beni daha önce yaşadığım mahalleye götürmüştü. Ama bildiğim evimi ve komşularımın hiç birini bulamamıştım; hâlâ yerinde duran bir bakkal hariç... Dükkana doğru yöneldim, birden bire içinde genç bir delikanlı gördüm. Eskiden gidip geldiğim bakkalın onun babası olduğunu ve yirmi yıl önce öldüğünü; önündeki bu evin de halife Memun'un sütannesinin oğlunun olduğunu ve onun hazinesinin sahibinin olduğunu, bu adamın da ilginç bir hikayesi olduğunu öğrendim.

Onun hikayesi de şöyledir:

Onun babası büyük tüccarlardan biriydi. Evlendiği zaman eşine tutkun olup ondan ayrılmadığı için fakirleşti. Eşinin doğum yapma zamanı geldiğinde onun için bir şey bulmaya gitti ama geri dönmedi. Bu kadına ise bakkal olan çocuğun babası doğurana kadar yardım etmiş, tesadüfen de o kadın ve Halife Harun Reşid'in eşi aynı gün doğum yapmıştı. Bu nedenle sütanne aradıklarında onların arasında sadece o kadının memesini kabul etmiştir. Böylece kadın, halifenin doğan bebeğinin dadısı olmuş. Bebek, Halife Memun'un kendisi imişti.

Bakkalın oğlundan duyduklarıma inanamadım. Hüzünlerimi ve gözyaşlarımı dökmek için eşimin mezarını ziyarete gittim... Fakat o anda onun hâlâ yaşadığını öğrendim. O zaman hatırladım ki ben eşimi ve karnındaki bebeğimi Allah'a (c.c.) emanet etmişim. İşte bu, yirmi beş yıl sonrasında, elimdeki halinden daha iyi olmuş bir halde bana dönen emanettir. Ve evime, eşime ve oğluma beslediğim hasreti gidermek için evime koştum.

